

Земята през април обикновено се разглежда от ... Космоса, по навик от 60-те години насам. Първият бе руснак, след него полетяха американци. Сега през този април в близкия Космос около Земята отново има американец и руснак – астронавтът Скот Кели и космонавтът Михаил Корниенко. Те предприеха най-дългата мисия на Международната космическа станция от 17 години насам и провеждат важни медицински и биологически изследвания, които да подготвят първата мисия до Марс.

Фактът на тази поредна космическа стъпка на човечеството трябва да се отбележи. Той е очевиден и важен. Още по-важно до него се мъдри един друг не толкова забележим факт - руснаци и американци продължават да си сътрудничат в Космоса, а на Земята дават всичко от себе си да изглеждат като несръчни геополитически хулигани, коментира **анализаторът Симеон Василев за Факти.бг**. Картината на тази политическа свенливост е доста смущаваща. Двамата, Скот и Корниенко, разглеждат заедно Синята планета от Космоса и сигурно ще намерят част от отговорите на научните въпроси. Може би в бъдеще ще трябва на тези мъже в Космоса да им задават и политически въпроси. Например: Как ли им изглеждат земните политически дела, които все повече се заплитат от лидерите по законите на взаимното неразбиране и извън нормалните “ритуали” на политиката.

Преди точно 20 години, през април 1995 г., американец летеше на руската космическа станция, носеща името “Мир”. Малко по-късно двамата втори на Русия и САЩ, Виктор Черномирдин и Ал Гор, втрещено гледаха в...Космоса. Там горе се скачиха американската совалка “Атлантис” и руската станция “Мир”. Часове преди космическата случка, в деня на светията Петър, наместниците на Бога се опитваха да приключат спорове от векове. От милионите телевизори по света хората видяха как Папата и Вселенският патриарх се ръкостискаха, целунаха и прегърнаха. Как ли е изглеждало това от Космоса?

Тогава преди двадесет години изтичаше Договорът за ядрените оръжия от 68-а година и по лъскавия паркет на ООН умуваха за безкрайното му морално продължение. Приложната физика и политиката сякаш започнаха да имат морални съображения, след като всички в един хор повтаряха като мантра, че идеологическите са отпаднали. През април на 1995 г. Вашингтон на Клинтън и Москва на Елцин се питаха с отговори и отговаряха с въпроси за ... НАТО, Чечения, Ирак и ядрените амбиции на Иран. Тогавашният американски президент Клинтън вдигна петролните цени с ембарго срещу Техеран. В речника на световните политици с трясък навлезе един нов термин –

неовъзпиране. Светът през април преди двадесет години имаше памет за апокалипсиса на Виетнам, за ливанската трагедия, променила Близкия изток, за ужасите на Чернобил. В справката влезе и ужасът на тероризма – атентатът от 19 април в Оклахома... Тогава майката на един японец от сектата "Върховната истина на Аум" каза за сина си: "Мозъкът му е изцяло промит". Какъв глупак!

През същия този април на 1995 г. Студеният мир кротко напомняше за Студената война, а тя размиваше спомена за Втората световна. Тогава казваха, че има нов геополитически прочит на нова стратегическа картина. Тя се виждаше най-добре през май на 95-а на Червения площад. Тогава Борис Елцин се изкачи за първи път на Мавзолея зад умело прикритото име на Ленин. Американският президент Бил Клинтън и британският премиер Джон Мейджър наблюдаваха отдолу, а германският канцлер Хелмут Кол и френският президент Франсоа Митеран бяха в Москва, но пропуснаха парада.

Двадесет години по-късно, сега през април, в очакване на май 2015 г., американски астронавт и руски космонавт отново гледат Земята от ... Космоса. Как ли им изглежда от там "новата" стратегическа картина, в която американо-руският политически речник продължава да приема думите "разширяване" и "разделение" като политически синоними, а геополитическите разпавии са с изместени географски ширини – от Босна, Чечения и Ирак към Украйна и "Ислямска държава", или към която и да е малка мръсна война като тази в Йемен.

Актуалното украинско разминаване между САЩ и Русия не само напомня за лавата от геополитическия кратер, замръзнала в иракската пустиня. Сега Студеният мир се оглежда нагло в кривото огледало на Студената война, която не само размива спомена за Втората световна, но нездравословно предизвиква военното въображение за Трета такава.

На 400 км от Земята руснакът Корниенко и американецът Кели ще изследват въздействието на безтегловността върху тялото. Дали само това ще е достатъчно като информация, за да може един ден човекът да полети до Марс? Със сигурност не, защото политиките на Земята трябва да спрат да експериментират върху прангите на политическата гравитация на противопоставянето. Мир в Космоса, разпавии на Земята, със сигурност не е формулата. С нея няма как човек да полети до Марс. С нея може да се докаже единствено смисълът на израза "паднал от Марс". Другият вариант е всеки преодолел гравитацията и намиращ се в Космоса да има задължително до себе си великата книга на Джоузеф Хелър "Параграф 22". Там ясно е описана абсолютната

простота на параграфа на абсурда, че си заслужава да се цитира дословно. Най-малкото и като обяснение за объркания мозък на един пилот или за сбърканата система на абсурда, погубила 150 човешки живота в една трагична самолетна катастрофа с Airbus A320 над френските Алпи. И така според параграфа на абсурда: “Ор щеше да бъде луд, ако участваше и занапред в бойни полети, а щеше да бъде здрав, ако не участваше, но щом беше здрав, трябваше да продължи да лети. Ако летеше, щеше да бъде луд и нямаше да трябва да лети: но ако не искаше да лети, значи беше здрав и трябваше да лети...”.

Двамата, Скот и Корниенко, разглеждат заедно Синята планета от Космоса и сигурно ще намерят част от отговорите на научните въпроси. Въпросът е тяхната представа за гледката поне малко да се доближи до тази от Земята, независимо дали погледът е отправен от Вашингтон, Москва, Брюксел, Пекин или което и да е друго място, независимо от географските ширини и историческите паралели. Трябва да се намери и част от отговорите на политическите въпроси, защото мисията до Марс няма да си струва усилието.